

[Udenrigsministeren]

Jeg finder ikke grund til de nedsættende bemærkninger om det arbejde, som fru Auken fremsatte i sin begrundelse for spørgsmålet, og det er klart, at de medarbejdere, der er sendt ud, handler efter instruktion fra Udenrigsministeriet.

Men vi er altså nødt til at prioritere, og fru Auken har da fuldstændig ret i, at der er en vældig ideel interesse for miljøet, som ligger bag dette her – en interesse, der, som fru Auken sagde, jo også drejer sig om det ydre rum, men ligesom Danmark ikke har nogen planer om eller i øvrigt muligheder for at gå aktivt ind i arbejdet på månen, har vi heller ikke nogen mulighed for eller planer om at gå ind i arbejdet på Sydpolen.

Når fru Auken henviser til Norge, skal jeg lige minde om, at der jo er en historisk baggrund for, at Norge er aktiv, for Norge har i mange år været med i forskning og forskningsarbejde på Sydpolen. De planer har Danmark ikke, og derfor er vi nødt til at indrette vores praktiske deltagelse i arbejdet efter, hvor vi nu skal anvende vores ressourcer. I den forbindelse kan jeg gentage, hvad jeg sagde før, nemlig at de ressourcer helt naturligt finder anvendelse i Grønland med tilstødende arktiske områder frem for i Antarktis.

Margrete Auken (SF):

Jeg bliver nødt til at sige til ministeren, at det ikke er et spørgsmål om at drive arktisk forskning, det er et spørgsmål om at være optaget af Antarktis, og det er et andet problem, og det er ikke bare et spørgsmål om, at der er koldt, og at der er is. På baggrund af dette her er jeg blevet meget forskrækket også med hensyn til, hvad vi skal få ud af Brundtland-kommissionens rapport. Jeg synes, at ministerens fuldstændige arrogance over for denne sag tyder på, at de meldinger, der er kommet fra Miljøministeriet om, at man er i nød i forhold til Udenrigsministeriet, er lammende rigtige. Jeg håber, at der stadig væk er medarbejdere ovre i Udenrigsministeriet, der ved, hvad denne sag drejer sig om, men de bliver ikke sendt i byen i hvert fald; der bliver ikke sendt andre ud end én fra Greenpeace – det er godt – som i øvrigt er betalt af nogle andre, og hun kan sagerne, så vi kommer ikke fuldstændig bag af dan-

sen. Men jeg synes, at ministerens svar her var lamslående.

Det kan godt være, at ministeren kan leve af, at der ikke er så mange i Danmark, der ved noget om Antarktissagen, men hvis ministeren kommer uden for Danmark, er der altså en del andre, der ved noget om det, og det hjælper ikke at sige, at Norge har den placering, fordi de har haft Amundsen; Norges rolle i dette her er anderledes, som jeg sagde før. Sverige har ikke haft Amundsen, og de har ikke haft den oceangående hvalfangst osv., men de arbejder aktivt; de sætter sig ikke ned bag stolen og siger: fordi vi er et lille land, behøver vi ikke at gøre så meget for verdens miljø. Jeg er rystet over det svar, jeg har fået, og håber, at ministeren får bedre besked med til debatten i morgen.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Der er jo desværre nogle her i salen, der har det sådan, at hvis de hører et svar, de ikke bryder sig om, siger de, det er et arrogant svar.

Jeg var ikke arrogant, jeg var beskeden, sådan som man er, når man sidder som udenrigsminister i et forholdsvis lille land og skal anvende sine ressourcer dér, hvor det er rimeligt at anvende dem. Det er ikke rimeligt at begynde at anvende store ressourcer på Sydpolen; det er der andre lande der gør udmærket. Vi følger med i, hvad der sker, og det gør vi som observatører.

Jeg medgiver fru Auken, at det er mægtig spændende, og det er også mægtig væsentligt, så lad os følge med i det, men lad dog være med at puste os op til mere, end hvad vi har mulighed for at være.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1186

3) Til *miljøministeren* af:

Hjortnæs (S):

»Kan ministeren bekræfte, at de stærkt divergerende meninger omkring miljødebatten er udtryk for forskellige opfattelser blandt embedsmændene i de involverede ministerier?«

Skriftlig begrundelse